

Concentració avui a l'Ametlla de Mar.

Avui hi ha convocada una concentració a l'Ametlla de Mar, per demanar la derogació del Decret Llei 16/2019 i la moratòria a la tramitació dels projectes èdics.

és gràcies a un procés en què va ser requerida com a testimoni. Es tractava d'esclarir la vinculació d'un crim, la mort de Jaume Eiximenyo, amb tres fugitius, relacionada amb el bordell on treballava Maria. És per això que van prendre-li declaració, un fet inusual a causa de la poca credibilitat que tenien les prostitutes. De la vida de Maria es coneix molt poc, però sí hi ha alguns detalls curiosos, com ara que quan arribava Setmana Santa ella i les seues companyes eren recloses a l'hospital per tal de no exercir la professió aquests dies sagrats i evitar la seua presència a la ciutat. El municipi cobria les despeses d'aquests dies, i elles havien d'anar totalment tapades.

Les Bladeres

Dos segles més tard, la caça de bruixes també va arribar a la Tortosa del 1600. És per exemple el cas de «les Bladeres», Joana i Tomasa Bladera, mare i filla i veïnes de Remolins. Se les va responsabilitzar de la mort de Josep Vidal el 1656. Aquest, en trobar-se malalt, va fer cridar una fetillera i va dir que la causa del seu mal eren unes bruixes que l'havien fet un embruix. Abans de morir va acusar quatre dones, entre les quals les Bladeres. Aquestes també van ser acusades de diversos episodis de «bruixeria», com de dolors sobtats o que un nadó deixés de mamar durant dies. Per contrarestar la mala influència de la bruixeria, a Tortosa es portava la víctima de l'embruix a la presència del rector de l'Església de Sant Jaume, mossèn Talarn, que coneixia les arts de l'exorcisme. Es desconeix si les Bladeres van ser finalment condemnades o no, però es tracta d'un bon exemple que reflecteix la ignorància i crueltat de l'època.

Sor Maria de Àgreda

La dècada de 1640 a 1650, durant la Guerra dels Segadors, és probablement una de les més fosques de la història de Tortosa. Una revolta, una contrarevolta, tres setges, dos assalts, un saqueig, i una pesta és el balanç d'aquells anys. Com detalla l'historiador Roc Salvadó, sense ser tortosina, durant la Guerra dels Segadors Sor Maria de Àgreda va pregar per Tortosa i va ser una veu femenina que des del convent va aconsellar un dels monarques més poderosos de la seua època, Felip IV.

Felip IV, molt afeccionat als convents, va conèixer-la el 1643, quan va visitar la seua comunitat. Impressionat pel seu bon sentit i dots naturals, va repetir la visita després i va decidir convertir-la en la seua corresponsal, transformada així en una espècie de consellera, no únicament en qüestions espirituals sinó en afers com la mateixa política i el setge de Tortosa, fins a la mort de sor Maria el 1665. Es conserven fins a 600 cartes entre ells.

Emilia Garcia

A finals del segle XIX i principis del XX, Emilia Garcia Riba, vídua de Joan Delsors, pot ajudar a recordar l'esforç d'una gran quantitat de dones per tirar endavant el negoci dels seus marits en quedar-se vídues. Emilia Garcia es va casar amb Joan Delsors amb només 18 anys i va enviuadar només dos anys després. Amb 20 anys, va haver de fer-se càrrec de la important empresa, dedicada a l'oli. La va dirigir prop de 30 anys. Va morir amb 46, el 1925.

Com explica el professor Emili Llorente al treball «El mercat de l'oli a Tortosa abans de 1938», publicat a la revista *Recerca*, «de les poques situacions econòmiques on la comarca de Tortosa ha estat a punt de reprendre la modernitat econòmica, una d'elles ha estat lligada a la indústria de la producció i comercialització de l'oli. Aquesta circumstància es va produir durant els anys que van des de 1875 fins el 1920». No són poques les empreses que porten

L'escriptora i poetessa d'Alcanar Fina Mar és una figura encara força desconeguda

per nom «Vídua de...». L'Arxiu Comarcal del Baix Ebre guarda facturació de l'empresa de Delsors i correspondència d'Emilia Garcia. «Una dona que tingués una empresa pròpia no la hi ha, però en aquest sentit les vídues van fer un paper important», precisa Curto.

Fina Mar

Un cas a banda és el de l'escriptora i poetessa canareva Fina Mar, molt desconeguda encara, i que va lluitar per ser el que realment volia ser. El seu nom real era Josefina Martínez-Aguado i Guerra (nascuda a Madrid entre 1899 i 1900) i va arribar a Alcanar cap a 1914 perquè el seu pare, l'advocat Tomàs Martínez-Aguado, va ser secretari de l'ajuntament. La família es va instal·lar al carrer de Càlig número 19.

Josefina era una noia molt estudiantosa i preocupada pel sentimentalisme de la gent del poble, com explica l'historiador d'Alcanar, Jordi Sancho. Aviat va entrar en els cercles culturals de la zona, guiant-la el canonge Matamoros, i va demostrar una gran sensibilitat. Era també molt religiosa i patia d'epilèpsia. Tot apunta que els seus dies els va acabar internada en un sanatori, morint als anys cinquanta. Va publicar diversos llibres i alguns dels seus poemes es poden rescatar a la revista cultural tortosina *La Zuda* i a la canareva *Terra Nostra*. La mar d'Alcanar i una visió romàntica del poble que tant va estimar marquen la seua obra.